"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଦାନ ସର୍ବଦା ପାତ୍ରକୁ ଦେବାର ଅଛି, ବ୍ୟର୍ଥରେ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବାର ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ହାବଭାବକୁ ଦେଖ ଯେ ଶୁଣିବା ସମୟରେ ସ୍ୱାଙ୍କର ମନ କୁଆଡେ ଯାଉଛି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଯିବାପାଇଁ ତୁମେମାନେ ବହୁତ ବଡ ସଂଯମ ଆଚରଣ କରୁଛ, ତାହା କ'ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ପଦ୍ମଫୁଲ ଭଳି ପବିତ୍ର ରହିବା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ ସଂଯମ । ଆମେ ଏହି ବିଶାଳ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ତ୍ୟାଗ କରୁଛୁ । ଆମର ଗୋଟିଏ ଆଖିରେ ମିଠାଘର, ଶାନ୍ତିଧାମ ରହିଛି ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଆଖିରେ ମିଠା ରାଜ୍ୟଧାନୀ ସୁଖଧାମକୁ ଦେଖୁଛୁ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଦେଖି ମଧ୍ୟ ନ ଦେଖିବା—ଏହା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବଡ ସଂଯମ । ଏହି ସଂଯମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆମେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଯାଉଛୁ ।

ଗୀତ:- ଧୀରଜ ଧର ମନୁଆ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହି ଗୀତ ଶୁଣିବା ମାତ୍ରେ ହିଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଖୁସିର ନିଶା ଚଢ଼ିବା ଉଚିତ୍ କାହିଁକିନା ଦୁନିଆରେ ଦୁଃଖ ତ' ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ରକେ ନାସ୍ତିକ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ନାସ୍ତିକରୁ ଆସ୍ତିକ ହେଉଛ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମର ସୁଖର ଦିନ ଆସୁଛି । ତୁମେ ଯେଉଁଠାକୁ ବି ଯାଉଛ ତେବେ ପ୍ରଥମେ ନିଜର ପରିଚୟ ଦିଅ ଯେ ଆମେ ନିଜକୁ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ କାହିଁକି କହୁଛୁ ? ବ୍ରହ୍ମା ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରଜାପିତା ଯିଏକି ଶିବଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଏବଂ ନିରାକାର ଶିବଙ୍କୁ ହିଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ଶଙ୍କର ତ' ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ଶଙ୍କରଙ୍କୁ କେବେହେଲେ ପ୍ରଜାପିତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହିଠାରେ ଅଛନ୍ତି । ଦେଖ, ଏହି ପଏଣ୍ଟକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ କର । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ବା ରାଧା-କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଜାପିତା କହିପାରିବା ନାହିଁ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ନାମ ତ' ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ । ଏଠାରେ ତ ପ୍ରଜାପିତା ସାକାରରେ ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ସ୍ୱର୍ଗର ରଚୟିତା ତ' ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବ ଅଟନ୍ତି । ସ୍ୱର୍ଗର ରଚୟିତା ବ୍ରହ୍ମା ନୁହଁନ୍ତି, ନିରାକାର ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଆସି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱର୍ଗ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ଆମେ ତାଙ୍କର ଅନେକ ସନ୍ତାନ ରହିଛୁ । ଆତ୍ମାମାନେ ତ' ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହାକୁ ବଡ କାଇଦାର ସହିତ ବୁଝାଇବା ଦରକାର ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ଯୁକ୍ତି ଦରକାର । କୁହ, ଆମକୁ ସିଏ ହିଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି, ମଧ୍ୟ, ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ହିଁ ଶୁଣୁଛନ୍ତି । ଜଗଦମ୍ବା ମଧ୍ୟ ଶୁଣୁଛନ୍ତି । ଆମେ ସମସ୍ତେ ବ୍ରହ୍ମକୁମାର କୁମାରୀ ଅଟୁ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି-ଉତ୍ତମ କନ୍ୟା ସିଏ ଯିଏକି ୨୧ କୁଳର ଉଦ୍ଧାରକରି, ୨୧ ଜନ୍ମର ସୁଖ ଦେଇଥାଏ । ଆମେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ସତ୍ୟ-ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ ସୁଖ ପାଇବା ପାଇଁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ । ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ସତ୍ୟ-ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ ଭାରତ ସଦା ସୁଖୀ ଥିଲା, ପବିତ୍ରତା ମଧ୍ୟ ଥିଲା, ତେଣୁ ସିଏ ଆମର ବାବା ଇଏ ଦାଦା ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ଯାହାଙ୍କର ଏତେ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର କୌଣସି ଚିନ୍ତା ନାହିଁ । ଏଠାରେ କେତେ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି! ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶିବବାବା ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ସେହି ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସାରା ଦୁନିଆ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଛି, ଏହାକୁ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ପରିବର୍ତ୍ତନକର୍ତ୍ତା ସ୍ୱର୍ଗର ରଚୟିତା ସେହି ସତଗୁରୁ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏକି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ହିଁ ରାଜ୍ୟ ହେବ । ଭାରତରେ ଯେଉଁ ଦେବୀ ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ସେହି ଦେବତାମାନେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ବର୍ଣ୍ଣର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ସମୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କରିଦେବା ଉଚିତ୍ । ସେମାନଙ୍କୁ କୁହ, ଏହି କଥାକୁ ମନଲଗାଇ ଭଲ ଭାବରେ ଶୁଣ । ବୁଦ୍ଧିକୁ ଅସ୍ଥିର କରନାହିଁ । ପ୍ରିୟ ଭାଇ ବା ପ୍ରିୟ ଭଉଣୀ, ତୁମେ ସମସ୍ତେ ବାସ୍ତବରେ ଶିବଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ତ' ସାରା ମନୁଷ୍ୟ ବଂଶାବଳୀର ମୁଖ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଆମେ ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ତାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ । ଆମେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛୁ । ବାହୁବଳ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ । ଆମେ ଘର ଦ୍ୱାର ତ୍ୟାଗ କରୁନାହୁଁ, ନିଜର ଘରେ ହିଁ ରହୁଛୁ । ଏହା ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାର ସ୍କୁଲ । ମନୁଷ୍ୟ କେବେହେଲେ କାହାକୁ ଦେବତା କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଦୁନିଆ ହିଁ ପତିତ ଅଟେ । ପାଣିର ଗଙ୍ଗା ତ' ପତିତ ପାବନୀ ନୁହଁନ୍ତି, ବାରମ୍ବାର ସେଥିରେ ସ୍ନାନ କରିବାକୁ ଯାଇଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ତ କେହି ହେଉନାହାନ୍ତି । ସେହିପରି ରାବଣର ମଧ୍ୟ ଉଦାହରଣ ଦିଆଯାଇପାରିବ । ବାରମ୍ବାର ରାବଣକୁ ଜଳାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ରାବଣ ତ ମୃତ୍ୟୁ ହେଉ ନାହିଁ । ଏହି ରାବଣର ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଚିତ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ନେବା ଦରକାର । ଯଦି କୌଣସି ବଡ ଜାଗାକୁ ଯାଉଛ ତେବେ ସଙ୍ଗରେ ଆଲବମ୍ ମଧ୍ୟ ନେବା ଉଚିତ୍ । ଦେଖ, ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି, ପବିତ୍ର ରହିବାପାଇଁ ସମସ୍ତେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସମସ୍ତେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ହିଁ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ଏହି ବଂଶାବଳୀର ମୁଖ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରୂପରେ ଆମେମାନେ ହିଁ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ ଅଟୁ, ତେବେ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ କିନ୍ତୁ ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ

ଦୁନିଆରେ କେହି ସଚ୍ଚା ବ୍ରାହ୍ମଣ ନାହାନ୍ତି । ଆମେମାନେ ହିଁ ପ୍ରକୃତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟୁ । ଆମେ ହିଁ ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛୁ । ଏହା ହେଉଛି ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ବଂଶାବଳୀ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଚୁଟୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ବର୍ଣ୍ଣ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଇଛି ଯେ କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନ ନୁହଁନ୍ତି । ସିଏ ତ' ପୁରା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ୮୪ ଜନ୍ମ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ପରେ ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡିବ । ତେବେ ଦେବତା କିଏ କରିବେ ? ବାବା ହିଁ ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି । ଆମେ ତାଙ୍କଠାରୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛୁ । ତାଙ୍କର ହିଁ ମହିମା ହେଉଛି ଏକୋ ଓଁକାର । ସିଏ ନିରାକାରୀ, ନିରହଂକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ଆସି ସେବା କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ସିଏ ପତିତ ଦୁନିଆ, ପତିତ ଶରୀରରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ଗୀତାର ଅଧ୍ୟାୟ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ସେହି ସମୟରେ ମହାଭାରତ ଲଢ଼େଇ ମଧ୍ୟ ଲାଗିଥିଲା । ସମସ୍ତେ ମଶା ସଦୃଶ ପରମଧାମକୁ ଯାଇଥିଲେ । ପୁନଃ ସେହି ସମୟ ଆସିଯାଇଛି । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ, ସିଏ ହିଁ ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି । ସ୍ୱର୍ଗରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଏହି ସୃଷ୍ଟିକୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ କରିବା ବାବାଙ୍କର ହିଁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅଟେ । ଆମେ ତାଙ୍କୁ ବାବା ବାବା କହୁଛୁ । ସିଏ ଆସୁଛନ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ, ସେଥିପାଇଁ ତ ଶିବରାତ୍ରୀ ପାଳନ ହେଉଛି । ଏହାର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ଏହି ସବୁ ପଏଣ୍ଟକୁ ନୋଟ୍ କରି ପୁଣି ଧାରଣା କରିବାକୁ ହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ପଏଣ୍ଟସ୍ ସବୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । କନ୍ୟାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ତ ବହୁତ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ କୁମାରୀମାନଙ୍କର ପାଦ ଧୋଇଥା'ନ୍ତି । ତେବେ କୁମାର ଏବଂ କୁମାରୀ ଉଭୟ ତ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । କୁମାରୀମାନଙ୍କ ନାମର କାହିଁକି ଗାୟନ କରାଯାଇଛି ? କାହିଁକିନା ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଇଁ ତୁମର ଯେଉଁ ନାମର ମହିମା ରହିଛି ଯେ କନ୍ୟା ସିଏ ଯିଏକି ୨୧ କୁଳର ଉଦ୍ଧାର କରିଥାଏ, ତେଣୁ ତୁମର ସେହି ନାମର ଗାୟନ ରହିଆସିଛି । ଆମେ ଭାରତର ଆତ୍ମିକ ସେବା କରୁଛୁ । ଆମର ଉସ୍ତାଦ (ଗୁରୁ) ସହଯୋଗୀ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ଶକ୍ତି ନେଉଛୁ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସଦା ସୁସ୍ଥ ରହିବୁ । ଏହି ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ବାବା ଦେଉଛନ୍ତି । କଳିଯୁଗରେ ତ' ସମସ୍ତେ ରୋଗୀ, ସମସ୍ତଙ୍କର ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ କମ୍ । ତେବେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏତେ ଲମ୍ବା ଆୟୁଷଯୁକ୍ତ ଦେବତା କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲେ ? ଏହି ରାଜଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସେମାନଙ୍କର ଏତେ ବଡ ଲମ୍ବା ଆୟୁଷ ହେଉଛି । ସେଠାରେ ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇନଥାଏ । ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଆଉ ଗୋଟିଏ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ଏହା ଆମର ପୁରୁଣା ଶରୀର ଅଟେ । ଶିବବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହି ଏହି ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଭୁଲିଯିବାକୁ ହେବ । ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ଆମେ ବେହଦର ତ୍ୟାଗ କରୁଛୁ । ଆମର ହେଲା ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା । ଶାରୀରିକ ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା ତ' ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ ଶିଖାଇଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିର ଯାତ୍ରା ଶିଖାଇବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ଶିକ୍ଷକ ନାହାଁନ୍ତି । ଏହି ରାଜଯୋଗ ଅଭ୍ୟାସ କରୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁନର୍ବାର ସେହି ଦେବତା ଧର୍ମର ଚାରା ଲାଗୁଛି । ଆମେ ସମସ୍ତେ ସେହି ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ତେବେ ଆମମାନଙ୍କୁ ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ଏହି ଦାଦା ମଧ୍ୟ ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଆପଣମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନିଅନ୍ତୁ । ଏହା ସବୁଠାରୁ ବଡ ଡାକ୍ତରଖାନା ଅଟେ । ଆମେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେବେ ରୋଗୀ ହେବୁ ନାହିଁ । ଆମେ ଭାରତର ପ୍ରକୃତ ସେବା କରୁଛୁ ସେଥିପାଇଁ ଶିବଶକ୍ତି ସେନାର ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ନିଜର ବିକର୍ମକୁ ବିନାଶ କର ତେବେ ତୁମର ଆତ୍ମା ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହେବ । ଯଦି ଆମେ ପବିତ୍ର ହେବା ତେବେ ଲକ୍ଷ୍ମୀକୁ ଅଥବା ନାରାୟଣଙ୍କୁ ବରଣ କରିପାରିବା । ଯଦି ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଏଠାରେ ନହେବା ତେବେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କୁ କିପରି ବରଣ କରିବା ? ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି ଜ୍ଞାନରୂପି ଦର୍ପଣରେ ନିଜକୁ ଦେଖ - ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କୁ ବରଣ କରିବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଛ ? ଯଦି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନଷ୍ଟମୋହା ନହେବ ତେବେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ବରଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ, ପ୍ରଜା ପଦ ପାଇବ । ତେବେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପରମଧାମରୁ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ନିଶ୍ଚିତ ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ଆସିଲେ ଯାଇ ପବିତ୍ର କରି ସାଥିରେ ନେଇଯିବେ । ଏଠାରେ ଆମେ ବହୁତ କଥାର ବାରଣ ମଧ୍ୟ କରୁଛୁ । ଆମର ଗୋଟିଏ ଆଖିରେ ପ୍ରିୟଘର ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଆଖିରେ ପ୍ରିୟ ରାଜଧାନୀ ରହିଛି । ଆମେ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ସାରା ଦୁନିଆର ତ୍ୟାଗ କରୁଛୁ । ଆମେ ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ପଦ୍ମଫୁଲ ସମାନ ପବିତ୍ର ରହୁଛୁ । ବୃଦ୍ଧ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ— ଆମର ତ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା ହେଲାଣି, ତେଣୁ ଚାଲ ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଯିବାପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ' ସମସ୍ତଙ୍କର ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାର ଅଧିକାର ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଏବେ ଏହି ଦୁଃଖଧାମକୁ ଭୁଲିଯିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ତ୍ୟାଗ । ଆମେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ବୁଦ୍ଧିରୁ ଭୁଲି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ମନେପକାଉଛୁ । ତେଣୁ ଆମର ଅନ୍ତିମ ସ୍ମୃତି ଅନୁସାରେ ଭବିଷ୍ୟତ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉଛି । ଏହା ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଈଶ୍ୱର ପିତାଙ୍କର ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଅଟେ । ଭଗବାନୁବାଚ ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରୁଛି । ଏହିପରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । କୁହ, ଆମେ ଯାହା ସବୁ ଶୁଣାଉଛୁ ତାହା ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ଶୁଣ । ମଝିରେ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବା ଦ୍ୱାରା ବୁଝାଇବାର ଧାରା ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହେବ । ଆମେ ତୁମକୁ ସାରା ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ରର ରହସ୍ୟ ବତାଉଛୁ, ଡ୍ରାମାରେ ଶିବବାବାଙ୍କର କ'ଣ ଅଭିନୟ ରହିଛି, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ କିଏ, ଆମେ ତୁମକୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀ ଶୁଣାଇବୁ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ନାଡି ଅର୍ଥାତ୍ ହାବଭାବକୁ ଦେଖିବା ଦରକାର । ବୁଝାଇବା ସମୟର ବୃତ୍ତିକୁ ଦେଖିବା ଦରକାର— ଇଏ ଠିକ୍ ଭାବରେ ଶୁଣୁଛନ୍ତି ତ, ଅନ୍ୟମନସ୍କ ହୋଇ ବସିନାହାନ୍ତି ତ ? ଇଆଡେ ସିଆଡେ ଦେଖୁନାହାନ୍ତି ତ' ? ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି କିଏ କିଏ ସମ୍ମୁଖରେ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣି ଭାବ ବିଭୋର ହେଉଛନ୍ତି, ଏହା ମଧ୍ୟ

ଜ୍ଞାନର ନୃତ୍ୟ ଅଟେ । ଦୁନିଆର ସ୍କୁଲ୍ ତ' ଛୋଟ ଥାଏ ଯେଉଁଠି ଶିକ୍ଷକ ଭଲ ଭାବରେ ଦେଖିପାରିବେ ଏବଂ କ୍ରମାନୁସାରେ ବସାଇପାରିବେ, ଏଠାରେ ତ' ବହୁତ ସଂଖ୍ୟାରେ ପିଲାମାନେ ଅଛନ୍ତି, ତେଣୁ କ୍ରମାନୁସାରେ ବସାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଦେଖିବାକୁ ପଡୁଛି— କାହାର ବୁଦ୍ଧି କେଉଁଆଡେ ଭ୍ରମିତ ହେଉନାହିଁ ତ' ? ଜ୍ଞାନକୁ ଶୁଣି ହର୍ଷିତ ହେଉଛନ୍ତି ? ଖୁସିର ନିଶା ଚଢୁଛି ? ଧ୍ୟାନର ସହିତ ଶୁଣୁଛନ୍ତି ? କାରଣ ସର୍ବଦା ପାତ୍ର ଦେଖି ଦାନ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ଫାଲତୁରେ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଅବସ୍ଥାକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ଥିବା ଦରକାର । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ' ଡରୁଛନ୍ତି- ବିଶେଷ କରି ସିନ୍ଧୀ ଲୋକମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ବି.କେ.ମାନେ କାଳେ ଜାଦୁ ଲଗାଇ ଦେବେ ସେଥିପାଇଁ ସମ୍ମୁଖକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖିନଥା'ନ୍ତି ।

ଶିବବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ହେଉଛ ତୁମକୁ ପୁଣି ବର୍ଣ୍ଣର ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ହମ୍ ସୋ'ର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିବ, ଆମେ ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା କହିବା ମଧ୍ୟ ଭୁଲ୍ । ଆଉ କେହି ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନ ବୋଲି ମାନିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ଅହମ୍ ବ୍ରହ୍ମାସ୍ମି ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଁ ହିଁ ବ୍ରହ୍ମ ଭଗବାନ ବୋଲି କହିଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ମାୟା ତ' ୫ ବିକାର ଅଟେ । ଆମେ ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମକୁ ମାନୁଛୁ । ତେବେ ବ୍ରହ୍ମ ତ' ହେଉଛି ମହତତ୍ତ୍ୱ ଯାହାକି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ନିବାସସ୍ଥାନ ଅଟେ । ଯେପରି ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନର ନିବାସୀ ନିଜର ଧର୍ମ ହିନ୍ଦୁ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି, ସେହିପରି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମତତ୍ତ୍ୱକୁ ଆମେ ବ୍ରହ୍ମ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କର ମହିମା ତ' ଅଲଗା । ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ, ୧୬ କଳା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ... ଏହି ମହିମା ହେଲା ଦେବତାମାନଙ୍କର । ଆତ୍ମା ଶରୀର ସହିତ ଥିବା ସମୟରେ ହିଁ ତା'ର ମହିମା ଥାଏ । ତେବେ ଆତ୍ମା ହିଁ ପତିତ ଅଥବା ପବିତ୍ର ହେଉଛି । ଆତ୍ମାକୁ ନିର୍ଲେପ ଅର୍ଥାତ୍ କର୍ମର ପ୍ରଭାବରୁ ମୁକ୍ତ ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମା ଭିତରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ ଭରା ହୋଇ ରହିଛି ତେଣୁ ତାକୁ ନିର୍ଲେପ କିପରି କହିବା ?

ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ କ'ଣ ପୁରସ୍କାର ଦେଉଛ ? ସିଏ ତ ତୁମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜଧାନୀ ପୁରସ୍କାର ରୂପରେ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ କ'ଣ ଦେଉଛ ? ଯିଏ ବାବାଙ୍କୁ ଯେତେ ପୁରସ୍କାର ଦେଇଥା'ନ୍ତି ସେତିକି ପୁଣି ବାବାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ତ ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ହିଁ ପୁରସ୍କାର ଦେଇଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ତ' ଦାତା ଅଟନ୍ତି । ରାଜାମାନେ ମଧ୍ୟ କେବେ ହାତରେ କିଛି ନେଇନଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ନଦାତା ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦାତା କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଯଦିଓ ତୁମେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ପ୍ରଭୃତିଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦାନ ଦେଉଛ କିନ୍ତୁ ତାହାର ପ୍ରତିଦାନ ତ' ଦାତା ଶିବବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ସବୁକିଛି ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଦେଇଛନ୍ତି, ଈଶ୍ୱର ହିଁ ନେଉଛନ୍ତି, ତେବେ କେହି ମରିଗଲେ ତୁମେ କାନ୍ଦୁଛ କାହିଁକି ? କିନ୍ତୁ, ପ୍ରକୃତରେ ନା ସିଏ ଦେଉଛନ୍ତି, ନା ନେଉଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ତ ଲୌକିକ ମାତା ପିତା ଜନ୍ମ ଦେଇଥା'ନ୍ତି, ଯଦି ମରିଗଲେ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଦୁଃଖ ହୋଇଥାଏ । ଯଦି ଈଶ୍ୱର ଦେଇଥିଲେ, ପୁଣି ନେଇଗଲେ ତେବେ ଦୁଃଖ କାହିଁକି ହେଉଛି । କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ' ସୁଖ-ଦୁଃଖରୁ ନିଆରା । ଏହି ଦାଦା ହିଁ ନିଜର ସବୁ କିଛି ଦେଇଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ପ୍ରାଇଜ୍ ମଧ୍ୟ ନେଉଛନ୍ତି । କନ୍ୟାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ତ କିଛି ନାହିଁ । ଯଦି ତାଙ୍କର ଲୌକିକ ମାତା-ପିତା କିଛି ଦିଅନ୍ତି ତେବେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଦେଇପାରିବେ । ଯେପରି ଦେଖ ମମ୍ମା କେତେ ଗରିବ ଥିଲେ କିନ୍ତୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି କେତେ ଆଗକୁ ଚାଲିଗଲେ । ଶରୀର-ମନ-ଧନ ଦ୍ୱାରା ସେବା କରୁଛନ୍ତି ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଶାନ୍ତିଧାମ ହୋଇ ସୁଖଧାମକୁ ଯାଉଛୁ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ପରମଧାମକୁ ନ ଯାଇଛୁ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶଶୁର ଘର ସ୍ୱର୍ଗକୁ କିପରି ଆସିବୁ ? ଏବେ ତ ବାପଘରେ ବସିଛ । ପ୍ରଥମେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବା ପୁଣି ଶଶୁର ଘରକୁ ଆସିବା । ଏହା ହେଉଛି ଶୋକବାଟିକା, ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ଅଶୋକ ବାଟିକା । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏହି ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ମିଠାଘର ଏବଂ ମିଠା ରାଜଧାନୀକୁ ମନେ ପକାଇବା ବ୍ୟତୀତ ବୁଦ୍ଧିରୁ ସବୁକିଛି ଭୁଲିଯିବାକୁ ହେବ । ପୂରା ପୂରା ନଷ୍ଟୋମୋହା ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ବେହଦର ତ୍ୟାଗ କରି ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ହେବ । ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଭାରତର ପ୍ରକୃତ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ମନର ଖୁସି ଦ୍ୱାରା ବେମାରୀକୁ ବିତାଡିତ କରି ସଦା ସୁସ୍ଥ ହୁଅ ।

କୁହାଯାଏ ମନ ଖୁସି ଥିଲେ ଦୁନିଆ ଖୁସି, ମନ ରୋଗୀ ହୋଇ ଗଲେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଫିକା ହୋଇଯାଏ । ମନ ଯଦି ଠିକ୍ ଥିବ ତେବେ ଶରୀରର ରୋଗ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ ହେବ ନାହିଁ । ଚାହେଁ ଶରୀର ପଛେ ରୋଗୀ ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ ତୁମର ମନ ସୁସ୍ଥ

ଅଛି କାରଣ ତୁମ ପାଖରେ ଖୁସି ରୂପକ ବହୁତ ବଢିଆ ଭୋଜନ ଅଛି । ଏହି ଭୋଜନ ବେମାରୀକୁ ବିତାଡିତ କରିଦେଇଥାଏ, ଭୁଲାଇ ଦେଇଥାଏ । ତେଣୁ ତୁମର ମନ ଖୁସି, ଦୁନିଆ ଖୁସି, ଜୀବନ ଖୁସି ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ସଦା ସୁସ୍ଥ ଅଟ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସମୟର ମହତ୍ତ୍ୱକୁ ଜାଣିନିଅ ତେବେ ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଭରପୁର ହୋଇଯିବ ।

*** **ଓମ୍ ଶାନ୍ତି** ***